

Wij zijn zwaar. Dronken. Samen in hetzelfde bed, aangekleed. We weten niet meer hoe we in dit bed zijn beland. Het is nog geen zomer, maar het is aangenaam in de kamer van het flatje in de Rue de l'Avre. We zijn bevriend, een vrouw en twee mannen. Twee mannen die van elkaar houden en een vrouw. Het is na het middageten. Een zaterdag misschien.

We lopen over van dronkenschap en verlangen. Die opstijgen als een nevel, als de damp van onze sterkedrank. Enkel verlamde gebaren. We rollen niet van de ene naar de andere kant zoals grote sloepen, onze handen beven niet als ze onder onze kleren glijden, onze dierlijke warmte kleeft niet aan onze handpalmen, we nemen de gezwollen, gespannen, verlangende vulva of penis niet in de mond, we verlichten de extreme spanning niet, we proeven niet van onze zoutige sappen, we dringen niet binnen in onze kleverige holten, onze vingers blijven niet haken in ons haar, ons zweet blijft onverdeeld van ons, onze keel blijft vrij van kreten die door onze extreme lichamen worden genegeerd. We stikken niet van de lucht die we in één scheut hebben gedronken, we kennen het moment van opschorting niet wanneer we opnieuw de sfeer van onze gewoonten betreden, we hoeven niet op zoek naar het eerste woord dat we zullen zeggen.

Blijft alleen de herinnering aan wat die dag niet heeft bestaan, waar we zo naar hebben gehunkerd, wat ons hoewel we al oud

zijn nog steeds opbeurt in deze slapeloze nacht. Van de mooie dagen in de Rue de l'Avre onthouden we die afwezigheid, die geen spijt is. Die slechts handeling is omdat we haar in het levende verhaal schuiven. Die zowel vlees als bloed als vreugde wordt vanwege iets wat ook gebaar is. We vibreren. We hebben deze afwezigheid samen beleefd.

We voelen ons beduusd als we een erotische droom hebben, we worden vochtig en buiten adem wakker, we dachten dat dit immense seksuele verlangen ver weg was. In feite sliepen we aan de rand van een oceaan toen onze voeten opeens werden gelikt door een golf, we begrijpen dat die oerdrang er altijd zijn zal, onbedwingbare vloed of smeulend vuur, we zullen er nog mee te maken krijgen. We zijn sprakeloos.

Dergelijke dwaallichten lijken net zo absurd als de legenden waarop ze gebaseerd zijn, emanatie van wanhopige zielen, voortbestaan van hen die geen rust vinden aan gene zijde van het leven. Wat al met al reëel is, want dat licht is wat rest van een ontbinding, methaan van het lijk, aanwezigheid van leven in een of andere gene zijde, die we niet durven te betreden.

Zo ziet onze verrukking eruit, ze is een hoogtepunt.